

Les homilies d'en Modest

DAVID CASTILLO coordinador

EDITORIAL

Pocs conversadors fan que el fet de passar una estona d'intercanvi d'idees sigui tan estimulante com Modest Prats.

Sense perdre el fil de la conversa, a punt de saltar, Prats ha estat un savi i un orador únicament comparable a Joan Perucho, Joan Fuster o Nèstor Luján, figures d'una altra època, en què la literatura i l'humanisme eren un plaer minoritari, però lluent. Els que hem tingut l'oportunitat de tractar-lo sabem que el Modest és un dels nostres últims clàssics, tot i que ell no s'ha prodigat, ha reduït el seu àmbit d'influència a pocs metres quadrats i s'ha mantingut fidel a la seva parròquia, als seus amics i a Déu: el país petit d'un home gran.

Gràcies a la insistència d'alguns dels seus incondicionals, Xavier Folch i Salomó Marquès, aquest Nadal ens arriba *Homilies de Medinyà*, un luxe, tant en els capítols dedicats als seus sermons

com els del dietari, perspicaços i plens de vida, com els grans textos de Josep Pla o de Josep Maria de Sagarra. Lector abans que escriptor, les petites dosis de la

Modest Prats signa 'Homilies de Medinyà' JORDI SOLER

literatura del Modest són essencials, extraordinàries instantànies de la seva gent, de la vida. Recomano el capítol *Rigorosament literal*, quan un pagès que ajuda el Modest els primers temps a

Medinyà, es queda mirant la biblioteca de la rectoria. L'home descobreix perquè el mossèn no és un caçador o no sap conrear el camp: "Vostè és un d'aquests dels llibres!". També dels llibres era Lluís Nicolau d'Olwer, mort a l'exili el 24 de desembre del 1961, i que pràcticament cap institució ha volgut recordar, per més patriotes que diguin que són. Fa uns anys vaig trobar el seu llibre *Caliu* a una llibreria de vell a Guadalajara (Mèxic), al costat de *Misterio de Quanaxhuata*, de Josep Carner, tots dos provinents del Centre Català. Aquest intel·lectual i polític noucentista va ser recordat en el ple de l'IEC del dia 19 passat amb aquest discurs del poeta i hel·lenista Carles Miralles.

Per tancar aquest editorial del suplement de les festes nadalenques d'enguany, també volem agrair la il·lustració de portada a Oriol Malet, que signa amb el nostre company Lluís Llorc la novel·la juvenil *El submarí perdut*. *

MOTELBARSTOW

RAFAEL VALLBONA

La novel·la americana

Al peu de la interestatal 40, a la frontera entre Califòrnia i Arizona, la llarga filera de vagons de mercaderies del Southern Pacific travessant el pont damunt el Colorado em va fer recular tres o quatre anys enre-re fins a una conversa amb Ray Loriga. Parlava amb ell a la biblioteca Xavier Benguerel sobre *El home que inventó Manhattan* (El Aleph), un llibre escrit durant un intens sojorn a Nova York mentre la seva companya, Cristina Rosenvinge, enregistrava un disc amb els Sonic Youth. Loriga em deia que aquell conjunt de relats, aparentment estrafets i sense lligam però realment d'una solidesa literària indòmita, eren la seva novel·la americana, una experiència vital i literària que, indefectiblement, abraçava fins a l'ofec qualsevol escriptor que passés un temps raonable allà. A ell li va passar així, i fins que no la va escriure, no va poder tornar a respirar tranquil. Després, les preguntes del públic van portar la xerrada cap a d'altres camins, i no va ser fins un cop acabat, tot passejant per la riera del Bogatell, que no vam poder seguir parlant del tema.

Jo sostenia que havia llegit ja un gran relat americà a la seva primera novel·la *Héroes* (Plaza & Janes). Aquells personatges estranys, aquelles

vides tan fora de la norma, mostraven l'estètica del desarrelament pròpia d'una novel·la d'espais infinits, vides imprecises i estructures inerts com és la nord-americana, històricament. Potser sí que se situava massa a prop del *dirty realism*, però allà hi havia una emoció continguda que m'evocava algunes pàgines llegides (Walt Withman, William Burroughs, Allen Ginsberg, Tom Waits o Jim Jarmush, per dir-ne alguns) i algunes idees viscudes, com llavors mateix la d'aquell llarg tren que em mantenia fascinat a peu de carretera.

La resta del dia vaig vagar per llocs inexistents: herbassars ressecs al marge d'algunes carreteres locals, supermercats de benzineres, podrides palanques de pesca al riu i algun cafè on només respirava vida un neó de Coca-Cola. Provocava preguntes, buscava la crisi, jugava amb el risc de quedar atrapat en una teranyina mental i literària de personatges rars i escenaris fruit d'un miratge. Vaig enyorar la seguretat estructural dels tres actes de la vella narrativa europea, hereva de la tragèdia grega. Em vaig sentir terriblement perdut i lluny de tot el que era. Vaig arribar a l'angoixa, vaig sentir un ofec al pit. Per fi vaig entendre la idea. *

SENYORRUC

GUILLEM CIFRÉ

